

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 marca 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 187/15 Sąd Rejonowy w Łowiczu zasądził od Z. N. na rzecz S. W. działającego pod firmą (...) z siedzibą w B. kwotę 1.190,00 € z ustawowymi odsetkami od dnia 12 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 250,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pozwany.

W apelacji zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości. Zarzucił mu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 232 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że powód wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, tj. wykonania przez siebie łączącej strony umowy z dnia 17 maja 2008 r. podczas gdy pozwany tym twierdzeniom zaprzecza, a powód nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów poza własnymi wyjaśnieniami; art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny w sposób dowolny z pominięciem istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, iż zarówno wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia jak i nieposiadanie przez niego dokumentu zawierającego treść odwołania od decyzji F. świadczą tym, że powód w istocie nie podjął żadnych działań mających na celu zapewnienie wypłacenia pozwanemu należnego mu zasiłku na dzieci, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że pozwany wykonał zobowiązanie przyjęte na siebie w umowie zawartej z pozwanym, za które należy mu się wynagrodzenie; § 611 (...) poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że powodowi należy się wynagrodzenie z tytułu umowy o świadczenie usług w sytuacji, gdy nie były one w istocie świadczone.

Wskazując na powyższe zarzuty, pozwany wniósł o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Wobec powyższego, w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do stanowiska wyrażonego w apelacji.

Twierdzenia sformułowane w apelacji przez pozwanego sprowadzają się do zarzucenia Sądowi Rejonowemu uwzględnienia powództwa w całości, mimo że powód nie udowodnił, że świadczył usługi określone w umowie z pozwanym, tj. skompletował dokumenty niezbędne do złożenia odwołania od decyzji Niemieckiej Kasy Świadczeń Rodzinnych (niem. F.) odmawiającej przyznania Z. N. pełnej kwoty zasiłku na dwójkę jego dzieci.

Sąd Rejonowy wywiódł prawidłowe wnioski ze zgromadzonego materiału dowodowego w niniejszej sprawie i uznał, że powód udowodnił spełnienie ciążącego na nim świadczenia w całości. Przede wszystkim Sąd Rejonowy dał wiarę spójnym i precyzyjnym twierdzeniom powoda złożonym podczas przesłuchania go w Ambasadzie Rzeczypospolitej Polskiej w B.. S. W. wówczas stwierdził, że po podpisaniu umowy, w maju 2008 r. pozwany dosłał mu dokumenty potrzebne do rozpoczęcia prac nad odwołaniem, tj. druk (...) potwierdzony przez (...) w Ł., zaświadczenie z MOPS w Ł. o okresie pobierania zasiłku dla dzieci oraz zaświadczenie z Urzędu Miasta i Gminy Ł. o zameldowaniu dzieci.

Po uzyskaniu tych dokumentów, powód skompletował potrzebne w dalszej procedurze dokumenty, tj. odwołanie od decyzji F. oraz trzy monity w tej sprawie. Po podpisaniu powyższych pism przez pozwanego, powód wysłał komplet wszystkich dokumentów do F. wraz z informacją, że dalsza korespondencja ma być wysyłana na jego adres w Polsce (k. 65-66). Potwierdzeniem prawdziwości jego zeznań jest załączenie kopii wszystkich pism wymienionych w treści jego zeznań (k. 69-78). Rezultatem tych działań było uzyskanie decyzji zmieniającej poprzednią i tym samym przyznanie zasiłku na dwójkę dzieci w wysokości 6.314,00 euro (k. 91).

Obrazu rzeczy nie zmieniły więc zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 1.190 €. Według reguł utrwalonych w orzecznictwie, ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wydanie na podstawie tego orzeczenia przez sąd, nie narusza art. 233 § 1 k.p.c., jeżeli z zebranego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, bo takie działanie mieści się w przyznanych mu kompetencjach swobodnego uznania, którą z możliwych wersji przyjmuje za prawdziwą. Tym samym, nawet jeżeli na podstawie zebranego materiału dowodowego można wywnioskować inną wersję wydarzeń, zgodną z twierdzeniem skarżącego, ale jednocześnie wersji przyjętej przez Sąd I instancji nie można zarzucić rażącego naruszenia szeroko pojętych reguł inferencyjnych, to stanowisko skarżącego będzie stanowić tylko i wyłącznie polemikę ze słusznymi i prawidłowymi ustaleniami Sądu (tak wyrok m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 5.09.2012 r., I ACa 737/12, LEX nr 1223204). W niniejszej sprawie zarzuty skarżącego stanowią taką polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy i wobec tego, są bezzasadne.

Wobec jednoznacznej konstatacji, że powód udowodnił spełnienie wszystkich obowiązków wynikających z przedmiotowej umowy, Sąd Okręgowy nie ma obowiązku odnosić się do zarzutu naruszenia § 611 B. G.. Zarzut sformułowany przez skarżącego wymagałby odniesienia się do niego tylko w razie uznania, że powód nie udowodnił obowiązków umownych.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.